

Németh Nyiba Sándor

Nyomtalan idő

Nyomtalan idő, lassan lép a tóparton.
A csónak réseiben, megbújt az átok.
Csúszkál a fránya múlt a vétek tetején.
Pihen a Hold árnya a csónak elején.

Nyirkos penész felmászik a lapát nyelén.
Az öreg fákra ráhajolt a fagyos tél.
Nyugovóra tért a nád, a hó veszteken.
Fényt kever a hajnal, a mélytó tetején.

Déli meleg ködöt emel a fák fölé.
Öreg harcsa tátong a vén tó fenekén.
A szomorú Föld előcsalja a Napot.
Tűzparázson izzik az ősi fájdalom.

A letűnt képzelet motoz az agyakban.
A friss kenyéren vet keresztet a gazda.
Erőtlen szellő tapogat az avarban.
Kattog a sorsmutató a zord ég alatt.